

over Sult; det er kun ved saadanne Leiligheder, hvor en Forbrydelse begaaes og Fangen vil undskyde sig, at han paaberaaber sig Sult; men jeg vil gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at den Klage, der opstaaer i et Fængsel, har en heel Deel Stadier at gennemgaae, inden den kommer til den ærede Minister. Først gaaer den til Opsynsmanden, og er den ubesgjort eller ringe, saa afviser han den; dernæst kommer den til Overopsynsmanden, saa kommer den til Inspektoren og saa til Direktøren, som selv afgjøre saadanne Klager, hvis de kunne afgjøre dem. Først naar Klagerne faae en alvorligere Natur, navnlig naar de angaae Organisationen i det Hele, og vedkommende Bestyrelse finder dem begrundede, først da træde de frem for den ærede Minister, og derfor mener jeg ogsaa, at naar en saadan Klage kommer fra en Fængselsdirektør, saa maa der stænktes den engangste særlig Opmærksomhed, fordi den er Resultatet af mange Klager til ham forinden den Tid. Nu er et saadant Andragende kommet fra denne Fængselsdirektør, og det er paaagtet paa den Maade, at den ærede Minister har afgivet en Resolution, som han ansvaer for rigtig ligeoverfor dette Forhold, men denne Resolution gif mere ud paa at afvise end paa at gaae ind paa det, hvorover der blev klaget. Nu træder Forbrydelsen frem, det er Explosionen, det er den eneste Demonstration, som Fangerne kan gjøre, men det er en stor Demonstration af den Enkelte, fordi den Fange, der begaaer en Forbrydelse paa Grund af Kammeratskab, for at skaffe de andre Fanger en god Forpleining, offerer sig selv for at gjøre denne Demonstration; jeg troer ikke, det vilde være ganske rigtigt, om man ligeoverfor dette Forhold vilde sige: Jeg flaaer mig tiltaals, det har ingen Nød dermed; jeg troer virkelig, man bør have et aabent Dier derfor. Jeg har den samme Tillid til den ærede Minister som alle de andre Medlemmer, og jeg forlader denne Diskussion fuldkommen rolig for, at der vil stee Fangerne deres Ret; men derfor finder jeg dog ikke, at denne Diskussion har været forgjæves, jeg føler, det har været min Pligt her i Folkethinget at optræde og tale Fangernes Sag — det skulde være mig kjær, hvis de havde andre Talsmænd end mig

her i Salen — idetmindste har jeg, om ikke Andet, fyldestgjort min egen Følelse ved at udtale mig i denne Sag. Jeg skal blot endnu sluttelig bemærke, at det ærede Medlem fra Horsens (C. M. Jespersen) sagde, at det vilde være høist befyndeligt, om den Arbejder, der var sat til at væve Shawler, ikke kunde fortjene Mere, end den, der var sat til at plukke Værk, og at Fangerne i Horsens derfor burde have højere Overarbejdspenge end de paa Christianshavn. Dertil svarer jeg, det er fuldkommen rigtigt, forsaavidt de bedste Arbejdere blive satte til Shawlarbejde og de flettere til at pille Værk og raspe Træ; men da Arbejderne ikke have den ringeste Indskyldelse paa, hvilket Arbejde de blive satte til, saa er der ikke mindste Grund til, om den Æne fabrikerer Silketøi af den fineste Dvalitet, og den Anden piller Værk eller rasper Træ, at give den Æne mere Afgang til Overarbejdspenge end den Anden, efter som det ganske beroer paa Fængselsbestyrelsen, hvilket Arbejde Fangerne skulde sættes til.

Justitsministeren: Jeg troer saa tilstrækkelig at have afviist den Anke, der fremkom fra den ærede Rigsdagsmands Side om, at jeg ikke havde laant noget villigt Øre til Andragendet fra vedkommende Fængselsdirektion, at jeg ikke igjen skal komme tilbage herpaa. Der var ikke Spørgsmaal om at laane noget villigt Øre i større Omfang, end jeg gjorde, og jeg er berøvet gaaet ud fra de Principer, paa hvilke den hele Forpleining i de forskellige Straffeanstalter hviler; der var ingen Anledning til at gaae videre, end jeg gif. Den ærede Rigsdagsmand er nu ad en anden Vej kommen til at fornøje den Anke, han har ført over, at der ikke var taget Hensyn nok til det tidnævnte Andragende, nemlig fordi der er fremkommet, som han kaldte det, en „Explosion“; han betragter den Forbrydelse, der har givet Anledning til de mange Forhandlinger om Forpleiningen, som en Explosion. Jeg troer, at hele denne Idée, saaledes som ogsaa Sagen tydelig nok har godtgjort, kun er en Illusion. En Øtring fra min Side, hvortil der af den ærede Rigsdagsmand blev knyttet nogle Bemærkninger, er af ham bleven gengiven saaledes, at der ikke skulde